

RHÓDOS (Kalithéa), Griekenland

(reis 85; Do. 5 Sep. t/m Ma. 12 Sep.)

Do. 5 Sep: DE HEENREIS

Al op de avond ervoor was ik begonnen met het inpakken van mijn reiskoffer. In de ochtend van deze dag maakte ik dit inpakwerk af en liep ik rond 10.15 uur naar mijn bushalte in 's-Hertogenbosch. Ik stapte daar in de bus, en deze vervoerde mij naar het Centraal-Station. Daar nam ik de trein naar Vliegveld Schiphol. Ik stapte daar uit de trein, ging via een roltrap de stationszaal in, en liep daar naar Restaurant La Plàce (waar enkele reisgenoten en de begeleid(st)ers ook zaten. Ik kocht een kop koffie, en dronk deze zittend aan een tafel leeg.

Even na 13.00 uur liepen wij naar het verzamelpunt van onze reis. Allen kwamen wij elkaar daar tegen. Onze reisgroep bestond uit 22 deelnemers; Cassie en Marieke (allebei bekend van Portugal 2023), Cato, Djamie, Ellen G., Ellen N., Manal, Selma, Sterre Z., Alexander, Bas W., Dennis, Elroy, Jakko, Jo, Mark, Michel, Roy, Sarath, Thijs, Wouter en ikzelf, en ook gingen er vier begeleid(st)ers mee; Bas. P., Lieven (allebei meegemaakt met eerdere reizen), Anouk en Sterre. We gingen naar de incheckbalie toe, waar de bliemedewerkers onze paspoorten checkten onze koffers wogen en ons ieder een vliegtuigticket gaf. Daarna gingen we door de douane, en vanuit daar liepen we naar een wachtkamer met stoelen.

Omdat we pas om 15.40 uur aan boord zouden gaan van ons vliegtuig, gingen velen van ons nog even lunchen. We liepen naar een La Plàce-restaurant en kochten daar wat eten, waarbij ik een broodje ham en een kop koffie nam. Vervolgens gingen we op tijd terug naar de wachtkamer, en liepen we door naar een controlepunt. Daar werden onze tickets gecheckt. Via een gangbuis kwamen we in ons vliegtuig, en daar gingen we zitten op de voor ons aangewezen zitplaatsen. Omstreeks 16.30 uur steeg het toestel op, waarna deze ons in ruim 3.30 uur naar het Griekse eiland Rhódos vloog. Omdat Griekenland een uur later is dan

in Nederland, ging de klok een uur naar voren, en onderweg kwamen stewardessen langs met een kar. Dit bood ons de mogelijkheid om eten en drinken te kopen, waarbij ik een kop koffie kocht.

Even over 21.00 uur (Griekse Tijd) landde ons vliegtuig op Vliegveld Diagoras, het enige vliegveld op Rhódos. Wij stapten uit, liepen naar hal van het luchthavengebouw en pakte daar onze koffers. We liepen naar de voorkant, en daar stond een bus voor ons klaar. Zodra we allen waren ingestapt, bracht de chauffeur van de bus ons via twee andere hotel naar ons hotel.

Omstreeks 22.00 uur kwamen we aan bij ons hotel, die de naam Kalithéa Mare Palace heeft. We gingen daar naar binnen en kwamen via een grote receptiezaal bij een bagagekamer. Daar zetten wij onze koffers neer. Via een dubbele deur kwamen we in een eetzaal, waar vele tafels stonden met stoelen. We gingen aan de tafels zitten en aten soep met brood en beleg, en een salade, dat in een naastgelegen buffetkamer was opgediend.

Na het eten hielden de begeleid(st)ers (Bas, Lieven, Anouk en Sterre) een toespraak. Hierbij vond de kamerindeling plaats, waarbij ikzelf bij Wouter werd ingedeeld. Ook gaven we onze paspoorten aan de begeleiding, zodat deze ze in beheer zou houden. Vervolgens paken we onze koffers en liepen we vrijwel allemaal naar onze slaapkamers. Wouter en ik liepen naar onze slaapkamer (119), en eenmaal daarbinnen keek ik nog even televisie. Daarop zag ik een onbekende Bask (Urka Berrade) de heuvelachtige 18e etappe van de wielerronde Vuelta a España winnen, en dat Australiër Ben O'Connor de leidingstrui behield. Daarna zette ik de televisie uit en poetste ik mijn tanden om vervolgens in bed te gaan liggen, want het was al 00.30 uur.

Vr. 6 Sep: DE OMGEVING VAN HET HOTEL

Hoewel ik de wekker op 08.00 uur had gezet, werd ik al om 07.30 uur wakker. Even voor 08.00 uur stond ik op en liep ik naar de badkamer, waar ik mij douchte en aankleedde. Ik liep naar de lobby/receptiezaal,

ging daar zitten op een bank en schreef een halfuur in mijn schriftje. Vervolgens ging ik via een deuropening (waar een begeleider de avond ervoor over sprak) naar buiten, en kwam ik daar op een tegelpad, in een binnentuin, met aan de linkerkant een kleine speeltuin. Via het flauw links ombuigende pad kwam ik bij een gebouw, die Thalassa Restaurant heette. Ik ging daar een trap op en kwam zo binnen, waar een koepelvormige zaal was, met daarin een keukenbuffet en vele tafels en stoelen. Ik pakte een bordje, legde er wat broodjes, boter, kaas en ander beleg op, en schoof bij wat reisgenoten aan om te gaan eten. Qua drank dronk ik er vruchtendrank en koffie bij.

Na het ontbijt vertelde de begeleiding dat ze om 11.00 uur ergens een toespraak zouden houden. Eerst ging ik nog naar mijn hotelkamer en poetste ik daar mijn tanden, waarna ik nog wat doorschreef. Even voor 11.00 uur liep ik naar de lobby/receptiezaal, waar reisgenoten van mij ook zaten. Toen wij er allemaal waren liepen we richting het Thalassa Restaurant, waar we pal voor rechtsaf een pad op gingen, richting een koepelveranda met een cirkelvormige bank.

We gingen zitten op die bank. De begeleiding vertelden ons dat ons hotel een flink stuk grond had. Dit werd duidelijk, toen we later weer wandelend langs een reeks appartementenflats kwamen, en langs een Safaribar. Vanuit de safaribar kregen we ook zicht op een links staand bargebouw, met trappen en vier zwembaden in treeën op verschillende hoogtes. Met het zicht over de zwembaden gingen we een mozaïekpad op, en zo kwamen we via nog een verandakoepel en enkele trappen bij een splitsing, waar rechts een dalende afslag was richting een parasolstrand. Velen van ons namen daar het resortbusje naar het hotelgebouw, maar ik liep met een aantal anderen bergop, waarbij we even later weer bij de herkenbare koepelveranda kwamen. Vanuit daar liepen we om het speelparkje terug naar het hotel.

Omstreeks 13.00 uur gingen wij naar de snackbar, genaamd Delfinia, gelegen bij het zwembad. Daar mochten we ieder een maaltijd kiezen. Ikzelf koos een Griekse salade

en een kop koffie, en at dit op mijn gemak op. Na het eten kregen wij allen nog een klein gebakje met chocoladeroomvulling.

Na het eten werd er in het zwembad een aquajoggingdemonstratie gehouden, waar de toeristen aan mochten deelnemen. Sommige reisgenoten deden er ook aan mee, maar ik keek er even naar, samen met Marieke en Cassie. Na een kwartier kijken gingen we een trapje op, en zo kwamen we bij een strandbeddenzone. Zelf ging ik een uur op een strandbed liggen, waarbij ik wat schreef en puzzelde, om vervolgens naar mijn hotelkamer te gaan. Ik keek daar op de televisie naar de 19e etappe van de Vuelta, die over 168 km van Logroño naar de 1490 meter hoge Alto de Moncavillo ging en gewonnen werd door Primož Roglič. De Sloveen nam ook de leiderstrui over van O'Connor.

Rond 18.10 uur verliet ik de hotelkamer. Ik liep naar de verandakoepel, waar andere reisgenoten al waren, en ging daar zitten. De begeleid(st)ers hielden hun toespraak en vertelden dat ze in de eetzaal waar we gisteren aten, om 20.30 uur het programma zouden presenteren. Na de toespraak liepen we naar het Thalassa Restaurant en gingen wij allen daar zitten aan vier lange eettafels voor het diner. Hierbij mochten we een drankje uitkiezen, waarbij ik weer een kop koffie koos. Per tafel liepen we naar het buffet en schepten wij voor onszelf het eten op, waarbij ik lasagne, varkensvlees, een kipspies, frites met mosterd en garneringsgroenten op mijn bord deed.

Na het diner liepen wij terug naar het hotelgebouw. We gingen daar zitten in de eetzaal, en de begeleid(st)ers presenteerden het vakantieprogramma. Tijdens deze presentatie maakte de begeleiding bekend, dat morgen, de Zaterdag, een uitstapje zou zijn naar de stad Rhódos, met een wandeling in de ommuurde binnenstad. Andere uitstapjes zouden zijn: Een jeepsafari, een bezoek aan ezels en paarden, duiken en snorkelen, een boottocht naar een ander eiland, Watersporten bij Faliraki-Beach, een vliedervallei, en een bezoek aan een aquapark. Aan elk zo'n activiteit was ook een prijs gebonden. Een voor een gaven alle

reisdeelnemers aan de begeleiding door aan welke uitstapjes zij deel wilden nemen, waarbij ik koos voor alles, behalve het duiken en snorkelen.

Na het doorgeven van de activiteitdeelnames ging ik naar buiten. Ik ging via de hoteltuinen langs het Thalassa-restaurant, liep achter om dat gebouw en tussen de appartementenflats door en kwam zo bij de overdekte safaribar. Vanuit daar klonk bombastische muziek, maar toch stapte ik daarin, en bij een paar tafeltjes vond ik een aantal reisgenoten. Op dat moment dansten op de vrij dichtbij liggende dansvloer vijf jonge vrouwen en drie mannen op de zomerhit 'Danza Kuduro' van Don Omar en Lucenzo (2010). Ik ging eerst naar de bar en bestelde daar een glas cola, waarna ik ging zitten op een van de stoelen bij de reisgenoten, waar inmiddels meerderen van ons zaten.

Het was een gezellige avond, waarop veel dance werd gedraaid. Zelf danste ik op zo'n drie nummers, waaronder 'Y.M.C.A.' van The Village People (1978) en 'Coco Jamboo' van Mr. President (1996). Buiten mijn danstijd werden ook nummers gedraaid als 'Dancing Queen' van A.B.B.A. (1976) en 'Links Rechts' van Snollebollekes (2015), wat niet allemaal mijn genre was, maar het was een leuke avond. De muziek ging door tot 23.00 uur.

Rond 23.30 uur stonden wij allemaal op, om terug naar ons hotelgebouw te gaan. Tijdens die terugweg kwamen we langs een klein omhekt voetbalveldje, en tegen mijn verwachting in stapten een paar begeleid(st)ers het veldje op. Even later zat ik in een goal te keepen, en speelde ik met Jakko, Michel en Bart (beg.) tegen Sarath, Anouk, Sterre (beg.) en Lieven een partijtje voetbal. De bal ging heen en weer het veld over, en natuurlijk moest ik als keeper de bal stoppen, vangen, weren en oprapen. Soms ging er wel eens eentje door, want er werd ook gescoord. Later in de wedstrijd voetbalde zelfs een lers jongetje mee, en een Nederlander die Sarath verving.

Na ruim een halfuur voetbal stopten wij. We liepen terug naar het hotelgebouw, waar ik eenmaal daar aangekomen naar mijn

hotelkamer ging. Ik poetste daar mijn tanden en ging daarna naar bed.

Za. 7 Sep: DE POLIS RHÓDOS

Omstreeks 08.00 uur werd ik wakker van de wekker. Ik stond op, ging douchen en kleepte mezelf aan, om vervolgens naar de lobby/receptiezaal te gaan. Daar schreef ik op een bank nog wat in mijn schriftje. Even na 09.00 uur liep ik naar het Thalassa Restaurant en ging daar in de eetzaal zitten aan een van de tafels. Ditmaal at ik twee tosti-boterhammen (1 met kaas en 1 met ham) en muesli met yoghurt, en dronk ik daar twee koppen koffie bij. Als achterafje at ik een peer en wat ananas.

Na dit ontbijt ging ik terug naar mijn hotelkamer, om mijn tanden te poetsen. Ook scheerde ik daar mijn stoppelbaard. Ik trok mijn schoenen aan en liep naar de lobby/receptiezaal, waar ik zittend op een bank puzzelde tot bijna tegen 10.30 uur. Rond dat tijdstip waren alle reisgenoten er, en zouden wij allen naar de bushalte toegaan.

Mijn reisgenoten en ik, en de begeleid(st)ers liepen het gebouw uit en gingen naar de eerste bushalte zo'n 60 meter verderop. Na 10 minuten verscheen daar een bus, en allen stapten wij daar in. Zo bracht de bus ons via enkele kleine dorpjes naar de hoofdplaats Rhódos, waar we allen in straat bij het centrum uitstapten.

Via een paar straten kwamen we bij de haven van Rhódos(-Stad), links voor ons. Rechts zat nu een kasteelmuur, en dit betekende dat daar de ommuurde binnenstad was. We gingen opeens rechtaf en kwamen via een poortopening de oude stad in. Al snel kwamen we bij een put met een waterkraan, waar we even wat water dronken en de begeleiding een groepsfoto van ons maakte. Via een hoge brede tunnel kwamen bij een ander plein, waar een winkelstraat begon en waar een wegwijzerbord stond. Onze groep werd in drie groepjes verdeeld, om zo overzichtelijker door de binnenstad te wandelen.

Cassie, Djamie, Ellen G., Michel, Thijs, Wouter en ik gingen met begeleider Bas (beg.) mee. We gingen linksaf een lange keienstraat in, de IPPOLON, en gingen daar 5 á 7 % omhoog. Vrijwel bovenaan de helling gingen we rechtsaf door een poort en kwamen we bij een plein met een paleisachtig gebouw, met twee torens. Deze heette Paláti toy Meyalou Mayistrou (het Groomeesterspaleis). We maakten er wat foto's van en liepen daarna door de tuin, met stenen baden, via een trapachtig pad.

Eenmaal terug bij de poort gingen wij linksaf. We kwamen in een smalle straat, die langs een pinautomaat ging. Wij allen pinden daar een geldbedrag, zodat we later de door onze gekozen vakantie-activiteiten konden afrekenen. Vervolgens kwamen we langs toeristenwinkeltjes, waar we naar binnen gingen en sommigen van ons iets kochten (bijv. een portemonnee). Ook kwamen we langs een moskee (de Soliman), waar we linksaf een andere winkelstraat in liepen, genaamd Sokratous. De straat ging naar beneden, werd verderop wat vlakker en kwam uit op een plein. Aan dat plein stonden verscheidene restaurantjes, waar uitbaters ons probeerde binnen te lokken. Omdat we als groep voor de lunch ergens anders hadden afgesproken, liepen wij door en kwamen we via twee stegen bij een ander plein, Plateia Ippokratoys (het Hyppocratesplein). Daar troffen we alle andere reisgenoten aan.

We liepen een stukje terug naar een steeg, en gingen daar zitten aan drie 8-persoonstafels van een Pita-restaurantje. We bestelden daar een pitabroodje, pizza of een burger, waarbij ik een pitabroodje bestelde met een flesje Cola light. Het broodje was gevuld met het des gekozen vlees, met kruidige groenten en saus, met wat frites erbij. Zo'n broodje in papier hield ik dan in mijn hand, en steeds nam ik daar een hap van.

Na het eten rekenden wij onze drankjes zelf af. Sommigen van ons wilden nog gaan winkelen, en anderen wilden terug naar ons hotel. Ikzelf wilde ook terug, en iedereen die terug wilde naar het hotel ging met Lieven en Anouk mee. Zo spleet de reisgroep in tweeën en liep ik mee de binnenstad uit. We gingen

naar de desbetreffende bushalte en namen daar de bus, die ons terugbracht naar het hotel Kalithéa Mare Palace.

Eenmaal in het hotel dronk ik een kop koffie in de lunch/snackbar. Ik liep daarna naar m'n hotelkamer en zette daar de televisie aan. Zo keek ik naar de 20e (koninginnen)etappe van de Vuelta, die over 171 km over vijf cols ging (o.a. Portillo de Lunada (1 Cat.) en Puerto de los Tornos (1e Cat.)) naar de 1520 meter hoge Picón Blanco (H.Cat.). Deze rit werd gekleurd door een lange vlucht van Spanjaard Marc Soler en Australiër Jay Vine, maar werd gewonnen door de Ier Eddy Dunbar. Primoz Roglic (Slv.) behield de leiderstrui.

Rond 18.10 uur verliet ik de hotelkamer weer. Ik liep via de receptiezaal en de achtertuin naar de verandakoepel, en zag daar vrijwel elke reisgenoot zitten. De begeleiding vertelde daar dat we de volgende dag met de bus naar het strand zouden gaan van een dorpje, Faliraki, en daar eventueel watersporten konden gaan doen. Na deze toespraak liepen we naar het Thalassa Restaurant voor het diner, en waar ditmaal weer het lopend buffet was. We gingen aan de tafels zitten en bestelde een drankje, waarbij ik een kop koffie bestelde. Bij het opscheppen begon ik met groentesoep, en scheidte ik als hoofdgerecht rijst op, kip- en lamsvlees, frites en griekse salade en wat chilisaus. Het eten smaakte uitzonderlijk goed, en als dessert nam ik cheese-cake en lemontaart, met schijven citroen, sinaasappel en grape-fruit.

Na het eten en het afrekenen van onze drankjes liepen we allen naar de eetzaal, waar gisteren de programmapresentatie plaatsvond. Daar betaalden wij ieder de vakantie-activiteiten waar we aan gingen deelnemen. Ikzelf betaalde 160 Euro aan activiteiten, in de pot kwam zo'n 3.500 Euro, verdeeld over 22 reisdeelnemers. Na de betalingen liepen we naar het café van het hoofdgebouw en gingen we zitten op stoelen en bankjes rond twee tafeltjes.

Buiten het gebouw trad op een minipodium een tribute-band op, waarbij drie Zuid-Afrikaanse jongedames optraden als het bekende soultrio The Supremes. Zij zongen

vele liedjes van deze meidengroep, zoals 'You Can't Hurry Love' (1966), 'You Keep Me Hangin' On' (1966), 'The Happening' (1967) en 'Ain't No Mountain High Enough' (1970; Diana Ross), maar ook liedjes van andere artiesten, zoals 'River Deep, Mountain High' (Ike & Tina Turner; 1966), 'I'm Every Woman' (Chaka Khan; 1979), 'I Can't Help Falling in Love (with You)' (Elvis Presley; 1961) en 'The Best' (Tina Turner; 1989). Het was een leuk optreden, waarbij vrijwel alle reisgenoten soms meedansten. Ook leerden we elkaar beter kennen, door gesprekken die ontstonden, en qua drank dronk ik een kop koffie en een glas ouzo.

Even na 23.00 uur ging ik terug naar mijn hotelkamer. Daar keek ik nog naar een stuk herhaling van de laatste Vuelta-bergrit. Vervolgens poetste ik mijn tanden en ging ik op bed liggen, om vrij snel in slaap te vallen.

Zo 8 Sep. HET STRAND VAN FALIRAKI

Om 08.00 uur ging mijn wekker. Ik stond op, nam een douche en kleepte mijn om daarna via de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant te gaan. In ging daar aan een tafel zitten bij enkele reisgenoten en schepte daarna op bij het buffet. Ditmaal nam ik drie sneeën brood, met op een daarvan een plak kaas, de ander wat tomaat en op de laatste een gebakken eitje. Verder at ik er yoghurt en muesli bij en dronk ik er twee koppen koffie bij, mat als achteraf een kommetje appel-bowl. Omstreeks 09.45 uur verliet ik de eetzaal en ging ik naar mijn hotelkamer om daar mijn tanden te poetsen. Onder mijn broek trok ik een zwembroek aan, en in mijn tas stopte ik wat zonnebrand en een paar handdoeken.

Even voor 10.30 uur ging ik naar de lobby/receptiezaal. Daar kregen we van de begeleid(st)ers broodjes en wat koekjes voor de lunch. Daarna liepen we het hotel uit en staken we (schuin) de weg over, wachtend op een bus richting Faliraki. Na zeven minuten arriveerde deze, en tegen een betaling van 2 Euro kochten wij ieder een kaartje, zodat we konden meereizen tot aan Faliraki. Na een kwartier rijden bereikte de bus de halte van

het strand, en eenmaal daar stapten wij uit. We liepen vanuit de stoep de strandzone op, en kwamen via een houten pad bij een reeks nog vrijstaande strandbedden. Tegen betaling van 8 Euro mochten wij ieder een strandbed huren, en iedereen van ons deed dat. Ikzelf kwam te zitten op een strandbed onder een parasol, met op het strandbed links van mij Jakko. Ik praatte wat met hem, puzzelde wat, en schreef het een en ander op over de reis.

Zo'n driemaal liep ik naar dicht bijstaande openluchtbar om koffie te kopen. Bij de eerste beker koffie at ik mijn broodje met salami op, en rond 14.30 uur liep ik naar een kleine supermarkt. Daar kocht ik een Citroen-Calippo. Langzaam zoog ik die op en liep ik terug naar het strand, waar ik ging zitten op een bank onder het afdak van een watersporthuisje. Velen van ons hadden een watersportactiviteit gedaan, zoals Cassie, die naast mij zittend vertelde dat ze met vijf andere reisgenoten op een rubberen vaarbank (couch) had gezeten, dat het erg leuk was, en de het met hoge snelheid over het water ging, door een speedboot die het sleepte. Na mijn derde beker koffie, die ik onder het puzzelen in mijn puzzelatlas opdronk, stopte ik mijn spullen in de tas, wat ieder van ons ook deed. Van Marieke hoorde ik, dat zij de vaarbankrit heel tof vond en zich afvroeg waarom ik niet was meegegaan. Ik legde haar uit over hoe ik de rit over het luchtkussenbootje op de Atlantische Oceaan, bij Albufeira vorig jaar beleefde, en dat ik blij was dat dit toen goed was afgelopen.

Rond 16.45 uur liepen wij terug naar de bushalte. Het duurde echter een halfuur, totdat er een bus richting ons hotel aankwam. Wij stapten in de bus en kochten een kaartje, en zo vervoerde de chauffeur ons naar het hotel. Rond 17.35 uur kwamen we daar aan en stapten we uit de bus om hotel in te gaan, richting onze slaapkamers. Vrijwel iedere reisgenoot nam een douche, want rond 18.30 uur zouden we gaan dineren in het Thalassa Restaurant.

Het diner bestond ditmaal uit o.a. Japans eten. Eenmaal zittend aan de tafels in de eetzaal kregen wij ieder een zakje, met daarin een kleinigheid. We schepten het eten op, waarbij

ik begon met een kop rundvleessoep, gevolgd door het hoofdgerecht. Deze bestond uit drie mini-loempia's, sushi-rolletjes, Japanse groentegarnering, en natuurlijk wasabi(!). Ook nam ik er drie gehaktballetjes bij, en daarbij dronk ik een flesje cola. Als nagerecht nam ik een stukje ananastaart, een puddingtaartje met biscuit, en twee bollen ijs (aardbeien en banaan) met wat plakjes fruit.

Rond 20.00 uur verlieten wij de eetzaal. Ik ging naar mijn hotelkamer en keek daar op televisie de laatste (21e) etappe van de Vuelta, een 22 km lange tijdrit in Madrid. Deze werd gewonnen door de Zwitser Stefan Küng, en Primož Roglič (Slv.) won deze wielerronde, met op plaats twee Ben O'Connor (Aus.) en op plaats drie de Spaanjaard Enric Mas. Na deze uitzending zette ik de TV uit en ging ik in de badkamer douchen, om het zoutwater van mijn lijf af te spoelen. Eenmaal aangekleed pakte ik mijn spullen en ging ik daarmee de gang op.

Via de receptiezaal liep ik naar het hotelcafé, maar daar was geen tribute-optreden, waarover was gesproken. Ik ging via de tafels en een deur naar het pad tussen de binnentuinen, en liep daar via de verandakoepel en de appartementenflats richting de safaribar. Ook daar was geen tribute-optreden, doch hoorde ik rechts het liedje 'Sunny' van Boney M. (1977) klinken. Wetend waar ik moest zijn ging ik rechtsaf en kwam ik bij de vier zwembaden, waarachter het bargebouw stond. Mensen zaten op de terrassen aan tafels, en een man met een bloot bovenlichaam (Bobby Farrell-imitator) en drie vrouwen in een rode jurk (drie zangeressen) op te treden. Ik liep naar een tafel, waar een deel van mijn reisgenoten en een paar begeleid(st)ers aan zaten, en ging daar zitten. Het was een hele leuke show, waar de tributeband van Boney M. nummers zongen als 'Daddy Cool' (1976), 'MA Baker' (1977) en 'Gotta Go Home' (1979). De show duurde tot zowat 22.45 uur, en hierbij werd ook gedanst. Ik danste soms mee en dronk tijdens de show een kop koffie en een glas bier. Na afloop van de show liepen wij terug naar het hotelgebouw en schreef ik daar in de receptiezaal nog wat op. Daarna liep ik naar

m'n hotelkamer en poetste ik daar al vrij snel mijn tanden, om vervolgens naar bed te gaan.

Ma 9 Sep. De JEEPSAFARI

Al om 06.45 uur ging de wekker. Ik stond op, liep naar de badkamer en douchte daar om mij daarna om te kleden. Via de receptiezaal liep ik naar het Thalassa Restaurant om daar te gaan ontbijten. Ditmaal moest dat vlot gaan, omdat we om 08.45 uur door Jeeps zouden worden opgehaald. Ik at twee sneeën toast, een met ei en een met champignons, en een bakje aardbeienyoghurt met muesli, met als drinken erbij twee koppen koffie en een glas ananassap. Na het eten ging ik nog even naar mijn hotelkamer en poetste ik daar mijn tanden, om vervolgens mijn tas te pakken en naar de receptiezaal te gaan.

Zodra wij alle reisgenoten en begeleid(st)ers er waren, liepen we door de voordeur naar het voorplein. Daar stonden zeven Jeeps klaar. Een vrouw van middelbare leeftijd met kort, grijsachtig, stekelhaar, zij heette Caroline, wachtte op ons evenals twee mannen, en zij zouden ons gaan vervoeren, evenals Anouk, Bas P., Lieven en Sterre. Wij allen stapten in de Jeeps, waarbij ik voorin in een Jeep kwam te zitten naast Caroline, met op de bank daarachter Jakko en Thijs, en op twee achterste banken (tegenover elkaar) Djamie, Mark en Jo. De chauffeurs reden aan, keerden om, en zo gingen we in de richting van Faliraki. Vlak voor dit dorpje gingen we linksaf een weg op, die bergop ging. Wat verderop reden we een militaire vliegbasis voorbij, waarna we door het dorpje Maritsa gingen.

Vlak na het dorpje Maritsa gingen we rechtsaf een klinkerpad op, bestaande uit grint en zand. We ging bergop, en dan weer bergaf, en kwamen na ruim een kilometer uit bij een grintplein. Daar stopten de chauffeurs, zodat wij konden uitstappen. We liepen naar een dicht bijstaande rots en genoten daar van het uitzicht, waarbij we twee bergen zagen, met daarachter een kustlijn en zeewater, met daarin enkele eilanden en daarachter een stuk land van Turkije. Ook konden we verschillende dorpjes zien. Achter een van de bergen op Rhódos lag het vliegveld van Diagoras, en

daarachter landde een vliegtuig en steeg dan aan de andere kant weer een vliegtuig op, alsof het een lopende band was.

Op de rots nam de begeleiding een groepsfoto van ons. Daarna liepen we terug naar de Jeeps. Eenmaal ingestapt reden we verder, waarna we weer bij een asfaltweg kwamen en door het dorpje Psinthos gingen. Vervolgens kwamen we op een ander klinkerpad, die omhoog ging, en dan weer omlaag ging, en daar uitkwam bij een smal riviertje. We gingen erover, en kwamen even later bij een asfaltweg, die naar een cafégebouw leidde. Het gebouw had een parkeerplaats, en daar parkeerden de chauffeurs de busjes, zodat we konden uitstappen.

Links van het gebouw was de ingang van een pad, waar een bord stond met 'Seven Springs' erop. We gingen het pad op, en kwamen zo bij een trapje, die omlaag leidde naar een stroompje. Het water stond daar zo'n 10 centimeter hoog, en leidde een tunneltje in van slechts 70 centimeter breed en 1,75 meter hoog. Evenals vele andere moest ik bukken, en zo'n zes minuten deden we erover om door dit 175 meter lange tunneltje heen te komen. Aan het einde daarvan gingen we rechtsaf een zigzagtrap op, en deze leidde omhoog naar een zandpad. We gingen daar linksaf, en kwamen zo bij een waterval, die onder ons naar beneden stroomde. Velen van ons gingen via een moeilijke trap naar beneden en kregen zo een zicht pal op de waterval. Via de trap klommen we terug naar boven, en deels via hetzelfde pad liepen we terug. We gingen een steile helling over, met vier lange haarspeldbochten erin, en daalden daarna weer naar beneden. Na een wegoversteek en nog een helling konden we uiteindelijk het cafégebouw zien.

Eenmaal bij het cafégebouw hielden wij een pauze. Ik bestelde een kop koffie en een Citroen Calippo, en dronk/at dit zittend aan een tafeltje op. Vervolgens ging ik een souvenirwinkeltje in, die links van het gebouw stond, en een aantal reisgenoten deden dat ook. Vervolgens stapten wij weer in de Jeeps en reden de chauffeurs weer verder.

Eenmaal bij een dorpje met een café en een kloosterkerk (monastery) hielden de chauffeurs weer stil. Wij stapten uit en liepen naar een holle boom schuin voor het café. De boom bleek al bijna 2.000 jaar oud te zijn en kon je zomaar inlopen. Ongeveer een kwartier bleven we er, waarna we in de Jeeps weer verder gingen. We gingen linksaf een ruige klinkerpad op, met daarin gleuven van wel 15 tot 20 centimeter. De weg ging steil omhoog, en dus werd er ook langzaam gereden, waarna boven in de verte een boerderijachtig gebouw in het zicht verscheen.

Afgaande op wat er door de begeleiding eerder was verteld, kreeg ik een vermoeden. Dat bleek ook toen we daar na de ruige afdaling bij een asfaltweg kwamen. Deze begon bij een kruising, en eenmaal daar gingen we linksaf naar de daar (inderdaad) staande boerderij. De chauffeurs parkeerde de bussen, en wij stapten uit de Jeeps.

We stonden bij een grote, gele boerderij, met een oranje pannendak, witte pilaren en balken, en blauwgroene deur- en raamvensters. Het heette Anastasia ('Estate'). Voor de voorgevel van dit huis lag een tegelpad, en die leidde naar een terras naar een terras, waarop een aantal lange tafels stonden. Twee van deze tafels waren gereserveerd voor ons, en dus namen we daar plaats. We gingen hier lunchen.

De lunch begon met een Griekse salade, met brood, en water dat op de tafels voor ons werd opgediend. Daarna kregen we rijst in wijnbladeren, en werden er drie soorten sauzen opgediend (waaronder tzatziki), die bedoeld waren voor de frites. Daarbij kregen we ieder een gehaktbal en een kaasbal, en mochten we tijdens de maaltijd vier soorten wijn proeven. De eerste twee waren wit, en de laatste twee waren rood, waar een hele zoete tussen zat. Als dessert kregen we fetakaas in bladerdeeg met honing en dronk ik een espresso, wat een aantal anderen ook deden. Ook kocht ik in het winkeltje van de boerderij een flesje wijn voor mijn moeder.

De lunch duurde van 15.15 uur tot 16.30 (!). Daarna gingen wij weer verder. De chauffeurs reden ons terug de asfaltweg op, reden dit

een heel stuk af, en vervolgens kwamen we weer op een klinkerpad uit. Ergens verderop kwamen we bij een grasveld, en daar parkeerden de chauffeurs de Jeeps in een autopose. Wij de reisgenoten en begeleiders poseerden voor de Jeeps, en de chauffeurs maakten afwisselend met enkele begeleiders daar foto's van; met als doel, een eventuele winst bij de fotoverkiezing van Flow Reizen.

Wij stapten weer in de Jeeps en gingen via het pad weer terug naar de asfaltweg. Daar reden de chauffeurs ons door het dorpje Maritsa heen (waar we s'ochtends al waren doorgedaan). We gingen voorbij de militaire vliegbasis en kwamen via de heuvelpas bij Faliraki uit. Eenmaal daar gingen we rechtsaf de weg op, langs de zee, die leidde naar ons hotel in Kalithéa. We namen daar afscheid van het Jeep-personeel, waarbij we een knuffel kregen van Caroline.

Wij gingen terug het hotel en liepen daar terug naar ons kamers. Eenmaal in m'n hotelkamer schreef ik nog wat op. Waarna Wouter klaar was met douchen nam ikzelf een douche, en eenmaal weer aangekleed ging ik de gang op. Ik liep naar het Thalassa Restaurant, waar pas vier reisgenoten en aan tafel zaten, en ging aan die tafel zitten. Ik bestelde een kop koffie en begon daarna met het opscheppen van de soep, wat ditmaal champignonsoep werd. Als hoofdgerecht nam ik wat rijst, champignons, kip en stukje vis met rode saus, maar dat in een beperkte hoeveelheid. Als dessert scheidte ik drie bolletjes ABC-ijs op (aardbeien, banaan en citroen), met daarover wat vruchten.

Na het diner gingen wij terug naar onze hotelkamers. Ik ging via de receptiezaal naar mijn kamer, en schreef daar nog wat op over de reis. Om 21.00 uur zou er bij het vier-zwembadenbar een ABBA-tributeshow beginnen, maar ik kwam daar zelf pas later. Zowat om 21.20 uur liep ik het hotelgebouw uit, en rond 21.30 uur kwam ik bij het vier zwembaden-bar. Op een van de terrassen zaten een aantal van mijn reisgenoten, en ik ging erbij zitten.

De tributeshow werd gecast door twee mannelijke en twee vrouwelijk look-a-likes van

A.B.B.A. (Benny, Björn, Anni-Frid en Agnetha). Zij speelden en zongen vele nummers van deze band, zoals 'Waterloo' (1974), 'Mamma Mia' (1975), 'Dancing Queen' (1976), 'The Name of the Game' (1977) en 'Lay All Your Love on Me' (1981; dat in 1996 door Riot Nation werd vergabberd tot 'Abba Gabba'). Tijdens de show werd er gedanst, en tijdens dit gebeuren ging ik naar de bar voor een kop koffie. De show was gezellig en duurde tot 22.30 uur, waarna de aanwezige reisgenoten en ik nog even naar de Safaribar toe gingen. Ook daar werd gedanst, maar vele nummers van drie dagen eerder werden herhaald. Ikzelf dronk hier een glas cola, en in totaal bleven wij hier ongeveer een uur.

Over half twaalf liepen wij terug naar ons hotelgebouw. Eenmaal in m'n kamer keek ik nog op televisie naar een actiefilm (The Northman), dat in het Duits was nagesynchroniseerd. Na drie kwartier kijken zette ik de televisie uit en poetste ik in de badkamer mijn tanden om daarna naar bed te gaan.

Di 10 Sep. POSTKAARTEN OPSTUREN

Om 08.15 uur ging de wekker. Ik stond op, en ging naar de badkamer om me te douchen. Nadat ik schone kleren had aangetrokken liep ik de kamer uit, en wandelde ik via de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant. Daar zaten de meesten van onze reisgroep aan de tafels voor het ontbijt. Ik nam plaats aan een zo'n tafel en scheidte daarna op, waarbij ik twee tosti's (een met kaas en een met ei), een bergje aardappelpartjes en een schaal met bananen-muesliyoghurt nam. Hierbij dronk ik een glas ananassap en een kop koffie, en naderhand nam ik nog wat fruit, zoals sinaasappel, meloen en ananas.

Na dit ontbijt kregen wij tot 13.30 uur de tijd voor onszelf. Op dat tijdstip zou in de snackbar van dit hotel onze lunch plaatsvinden. Ik ging naar m'n hotelkamer en schreef nog wat op in mijn schriftje, waarna ik naar de hotelsupermarkt ging. Daar kocht ik 8 postkaarten, 8 postzegels en een fles water (voor 22 Euro!). Ik ging weer terug naar m'n kamer en schreef daar de postkaarten, die

zouden gaan naar mijn moeder, mijn broer Chris en zijn partner Anneke, mijn jongere broer Sander en zijn vrouw Marjolijn en hun dochter Victoria, vriendinnen Noor en Judith, en vrienden Harm, Mourad en Rutger. In gedeelten deed ik dit schrijfwerk, waarbij ik halverwege nog wat schreef aan mijn reisverslag.

Even voor 13.30 uur liep ik naar de snackbar van het hotel. Daar kregen we onze lunches geserveerd, die we tijdens het ontbijt al hadden besteld via de begeleiding. Ikzelf had voor een omelet met frites gekozen, terwijl de twee meest gekozen gerechten frites met een pitabroodje, en Spaghetti Bolognese waren. Na de lunch ging ik iets doen wat ik deze vakantie nog niet had gedaan, en daarvoor ging ik eerst naar m'n hotelkamer. Ik kleepte mij daar om en liep met mijn halfvolle tas en wat handdoeken naar het zwembad van het hoofdgebouw, vlakbij de snackbar. Ik legde de tas op een strandbed en liep naar een menigte van groepsgenoten aan de kant van het zwembad. Sommigen groepsleden deden een testduik in het bad, waarbij Mark en Bas dat als van de eersten deden. Ook zag ik Cassie en Roy een snorkeltest doen, waarna ik op een gegeven zelf ook het water inging. Ik zwemde zo'n drie ronden in het bad, waar aan de overkant een soort watervalletje het bad inliep, vanuit een hoger gelegen zwembadje. Ik wilde eigenlijk ook een snorkeltest doen, maar door landelijke wetgeving was dit niet mogelijk i.v.m. mijn epilepsie.

Na het zwemmen ging ik nog zo'n twintig minuten op het strandbed liggen. Vervolgens liep ik naar de snackbar en bestelde ik daar een kop koffie. Nadat ik deze had opgedronken ging ik naar mijn kamer en maakte ik daar het schrijfwerk aan mijn postkaarten af. Ik liep naar de postbus, bij het voorplein van het hotel, en deed daar de kaarten erin. Vervolgens schreef ik nog wat in mijn schriftje, om nog een halfuur later naar de verandakoepel te gaan.

Pas om 18.20 uur kwam ik bij de koepel voor de begeleidingstoespraak, die eigenlijk al was begonnen. Hierin kregen wij het verdere verloop van de vakantie-excursies te horen. Vrijwel alles bleef hetzelfde, maar de

vlindervallei en de ezel- en paardenbezoek werden van dag met elkaar verwisseld. Morgen dus de vlindervallei. Tijdens deze speech werd ook verteld dat wij de aankomende avond zouden gaan stappen in Faliraki.

Wij stonden op en liepen naar het Thalassa Restaurant. Daarbinnen gingen we ieder zitten aan de tafels, waar we als eerst een drankje bestelde. Ikzelf bestelde een koffie en begon daarna met opscheppen, waarbij ik als voorgerecht een kop tomatensoep nam. Als hoofdgerecht at ik een bord met lasagne, kip, lyonnaise aardappelen met wat Griekse salade, en als dessert een stuk karamelcake en panna-cota. Na het eten gingen we naar onze kamers en maakte ik me klaar voor het avondje stappen.

Om 20.45 uur vertrokken wij vanuit de receptiezaal. We liepen het hotel uit en staken de weg over. Bij de daar staande bushalte haalde een bus ons op, en deze reed ons naar het centrum van Faliraki. Wij stapten daar uit en liepen door een aantal straten, waaraan heel wat cafés zaten. Twee cafés bezochten wij, waarvan de eerste beeldschermen had, waarop sportwedstrijden werden getoond. Er werd dancemuziek gedraaid en gedanst, en tijdens dit gebeuren dronk ik een flesje Mythos bier. Bij het tweede café waar we kwamen was een open dansvloer en werd er non-stop dance gedraaid, waarbij nummers als 'The Rhythm of the Night' van Corona (1994), 'Freed from Desire' van Gala (1996), 'Party Rock Anthem' van LMFAO (2011), 'Catch' van Kosheen (2000), 'Without Me' van Eminem (2002) en 'Cotton Eye Joe' van The Rednex (1994). Wij dansten erop, en dit duurde tot zowat 00.15 uur. Hierbij zweette ik ook, en om wat te koelen bestelde ik een flesje water.

Nadat we het café verlieten, lieten we door voorbijgangers nog een groepsfoto van ons maken. We bedankten ze en liepen daarna de straat af, richting een plein vlakbij het strand, waar we drie dagen eerder waren. Op het plein stonden vier taxibusjes klaar, en wij stapten erin, zodat de chauffeurs ons naar ons hotel konden brengen. Onderweg klonk er

liedjes uit de auto, waaronder 'Don't Let Me Down' van The Beatles & Billy Preston (1969).

Eenmaal bij het hotel stapten wij uit de busjes. We bedankten de chauffeur en liepen het hotelgebouw in, naar ons kamers. Eenmaal in m'n hotelkamer poetste ik mijn tanden en ging ik vrijwel direct in bed liggen, want het was al bijna 01.00 uur.

Wo 11 Sep. PAPILLONS EN DE KARAOKE

Even over 08.00 uur ging de wekker. Het duurde echter nog een halfuur voordat ik opstond, mede door de krachtschuld van gisteren, want mijn hoofd deed nog wat zeer. Toch pakte ik schone kleren en nam ik een douche in de badkamer. Ik kleepte me aan en liep vervolgens de hotelkamer uit, via de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant. Onderweg regende het, en daardoor waren de buiten liggende doorloopgangen en paden nat en glad. Uitkijken dus! Uitenindelijk kwam ik bij het restaurant, en ging ik daar in eetzaal aan een de deels door ons bezette tafels zitten. Ik schepte op, twee sneeën toast, een met kaas en een met tomaat, en nam daarbij een schaalje bananenyoghurt met muesli. Hierbij dronk ik twee koppen koffie en een glas ananassap, en achteraf at ik nog een schaalje met ananas en meloen.

Daarna kregen wij tot 13.00 uur de tijd voor onszelf, want dan zouden we samenkomen voor de lunch. Wij allen liepen het Thalassa restaurant uit en gingen naar ons hotelgebouw, waar heel wat tegelvloeren nog steeds nat waren. Eenmaal in m'n hotelkamer poetste ik mijn tanden en schreef ik nog wat verder aan dit reisverslag. Na heel wat schrijfminuten stopte ik en pakte ik mijn tas alvast in voor de excursie van vandaag, het bezoek aan de vlindervallei.

Rond 13.00 uur liep ik naar een overdekte veranda, vlakbij de receptiezaal. Daar zaten mijn reisgenoten en de begeleiders. We aten daar ieder een broodje, waarbij ikzelf er een at met kalkoenfilet en frites, en dronken er een pakje jus d'orange bij. Omstreeks 13.45 uur stonden wij op en liepen we naar de

parkeerplaats van ons, waar een grote bus voor ons klaarstond.

Wij stapten in, en de chauffeur reed ons richting Faliraki. Eenmaal daar sloeg hij rechtsaf, en via het dorpje Psinthos en een klooster (Kalopetra Monastery) reden we de bossen in. Eenmaal bij een parkeerplaats parkeerde de chauffeur de bus, en zo konden we uitstappen. De weg liep nog licht stijgend door, en deze bewandelden wij, totdat we bij een ingangspoort kwamen van de Koiláda Petaloudos, wat Vlindervallei betekende. We liepen de poort door en kwamen op een stenen tegelpad, die een paar procent omhoog liep en over bruggetjes ging. Ook kwamen we langs vele bomen, waarop van allerlei vlinders zaten. Sommige vlinders vlogen zelfs, en op de rechts staande rotsen liepen verscheidene krabben. Soms stak er een krab het tegelpad over., en de begeleiding fotografeerde er eentje van ca. 15 cm groot. Wat verderop in deze vallei kwamen we bij een houten trap, en na deze te hebben blokken, steeg het pad weer geleidelijk omhoog, waarbij er nog een paar trappen volgde. Het pad van deze vallei eindigde bij een stenen trap, en deze kwam uit bij een bovenstaand café-restaurantgebouw.

Vanuit het cafégebouw liepen wij dezelfde weg terug naar beneden, waarbij wij vrijwel allen nog foto's schoten van het uitzicht en de diertjes. Zo kwamen we bij de in/uitgang van de vlindervallei, waar deze ook een route zou hebben beneden de weg. Geruchten gingen dat Bas en Aad van Toor (resp. geb. 1935 en 1942) daar in 1988 geweest zouden zijn voor opnames van een aflevering in de tv-serie 'Bassie en Adriaan en de Verzonken Stad' (1989). We liepen naar een trapje, rechts van de weg, en gingen daar naar beneden, waarna we door een tunneltje gingen. Via een terrasvlakte kwamen we bij een keienpad, en deze liep inclusief trappen een eind dalend door tot aan een overdekte cafétaria. Daar keerden wij en begonnen we aan de looptocht terug naar boven, waarbij vrijwel onderaan nog een grotingang was, waar B&A in 1988 geweest waren, maar deze was afgesloten.

Via het pad en de trappen kwamen we weer boven bij de weg. Daar bestelde ik bij de

kraam een beker koffie. Nog maar voor de helft had ik deze opgedronken, of we liepen met ons allen weer terug naar de bus. Tijdens dit stukje wandelen zag ik vier keer een krab de weg oversteken.

Zodra wij allen in de bus zaten reed de chauffeur ons terug. Via het Kalopetra Monastery en het dorpje Psintos kwamen we bij de badplaats Faliraki, en daar gingen we linksaf richting Kalithéa. We stapten daar uit bij ons hotel en gingen daar naar onze kamers. Daar schreef ik nog wat in mijn schriftje, en las ik nog wat. De begeleidingstoespraak had echter plaatsgevonden tijdens busrit, waarin Lieven vertelde dat we morgen naar het strand van ons hotel zouden gaan en dat enkele reisgenoten zouden gaan snorkelen.

Omstreeks 18.40 uur liep ik naar het Thalassa restaurant. Ik ging daar in de eetzaal zitten aan een tafel en bestelde een cola. Bij het opscheppen nam ik als voorgerecht een kop preisoep, en als hoofdgerecht een bord nasi, met kip, zalm, tomaat en frites, met mosterd en ketchup. Qua dessert at ik een schaalje bananenmousse en stukje lemon cake, met daarbij wat ananas en grapefruit. Het was een gezellige, heerlijke maaltijd, en na eten liep ik met Cassie en Marieke naar het hotelgebouw.

Eenmaal bij het hotelgebouw gingen we ons eigen weg. Ik schreef verder aan mijn reisverslag, maar was zo druk bezig dat ik de tijd vergat. Pas om 21.15 uur keek ik op de klok van mijn telefoon, en om 21.00 uur was in de Safaribar al een karaóke-avond begonnen. Ik snelde m'n kamer uit en ging via de receptiezaal naar buiten, waar ik via het Thalassa restaurant, de tuinen en de appartementenflats bij de Safaribar kwam. Daar zaten mijn reisgenoten om zo'n 3 á 4 tafels, en Selma sprak mij daar als eerste aan. Zij vroeg hoe ik was gekomen en zorgde er zelfs voor dat ik tussen haar en Lieven in kon zitten.

Op dat moment werd er door een Nederlander een levenslied nagezongen; Marco Schuitmaker met 'Engelbewaarder' (2023; origineel van Mieke (Gijs) (1976)). Ik kocht bij de bar een kop koffie, maar zag toen ik terugkwam dat de zitplaats weer was bezet.

Ik verkaste naar een aan andere nog vrijstaande stoel, en kwam zo naast Marieke te zitten, met rechtsvoor me het tekstscherf. Er werden vele nummers ingezongen, waaronder 'The Best' van Tina Turner (1989) door Mark, 'This Town' van Niall Horan (2016) door Alexander en 'Stukje van Mij' van Meau (2023) door Cato. Vervolgens zong een kelner (Costas) een Grieks Sirtaki-liedje, 'Siko Chorepse Sirtaki' van Aliki Vougiouklaki (1966) en twee vrouwen (Elena en Julia) 'Mamma Mia' van ABBA (1975). Daarna kwam ikzelf aan de beurt, en zong ik 'I Love You' van de Ierse rockband Fontaines D.C. (2021), een heftig nummer over het liefhebben van iemand, maar dat verziekt kan worden door leugens van verkeerde mensen (met teveel macht), (misschien zong ik het wel voor Annegien, die ik al jaren niet meer gezien heb). Tegen het einde van de avond ging begeleidster Anouk het podium op, maar zij riep ons allen mee op de dansvloer. Zij zong de tekst van 'Links Rechts' van Snollebollekes (2015), en wij de reisdeelnemers dansten er vrijwel allen op mee (waaronder ik).

De Karaókeavond eindigde even na 23.00 uur. Daarna liepen we terug naar ons hotelgebouw, waarbij ik met Cassie en Jakko meeging. Vlakbij de receptiezaal splitsten wij, en ikzelf ging naar mijn hotelkamer. Daar schreef ik nog wat op over de reis en poetste ik mijn tanden, om vervolgens rond 00.15 uur in bed te gaan liggen.

Do 12 Sep. HET HOTELSTRAND

Rond 08.00 uur ging de wekker. Ik stapte uit bed, nam een douche en kleeedde mezelf aan, om vervolgens via de receptiezaal naar het Thalassa restaurant te gaan. Na daar een zitplaats te hebben gekozen liep ik naar het buffet, waar ik twee broodjes opschepte, een met ei, de ander met kaas, en ook een schaalje perenyoghurt met muesli erbij nam. Qua drinken nam ik twee koppen koffie en een glas appelsap, en na de broodjes te hebben opgegeten nam ik nog een stuk ananas en een stuk sinaasappel.

Ik liep naar mijn hotelkamer, poetste daar mijn tanden, en trok vervolgens mijn

zwembroek aan, dit omdat we naar het hotelstrand zouden gaan. Even voor 10.30 uur ging ik naar de receptiezaal, en zodra alle reisgenoten en begeleid(st)ers er waren liepen wij aan. We liepen via de achterdeur het tuingebied in, en gingen via het restaurant en de verandakoepel een pad op, die steil naar beneden liep. Op een gegeven moment kregen wij zicht over een strand, waar vele (minstens honderden-vijftig) parasols stonden, met twee á drie keer zoveel strandbedden. Via een afslag van 180 graden naar links en de daaropvolgende helling kwamen we daar, en vrij achterin de strandzone klapten wij wat parasols uit. Voor 3 Euro konden we ieder een strandbedje huren, en natuurlijk deed ik dat ook, waarbij ik tussen Marieke (rechts) en Cassie kwam te zitten.

Tijdens het verblijf op dit strand was het 31 graden Celsius en scheen de zon krachtig. We moesten ons dus goed insmeren om kans op verbranding te verkleinen. Het strandzand was vrij heet, en dit voelde ik toen ik erover heen liep richting het middelstrand. Daar ging ik het zeewater in, waarbij ik ditmaal tot net iets boven mijn middel de zee inging. Ongeveer tien minuten liep ik door het water, waarna ik weer over het hete zand weer terugliep naar mijn strandbed. Eenmaal daar zittend schreef ik door aan mijn reisverslag en puzzelde ik wat in een Bosatlas puzzelboek.

Rond 13.10 uur stonden wij allen op. We liepen naar de snackbar, die vrij recht tegenover het middelstrand stond, en gingen daar aan een tafel zitten. Een bediende nam bij ons de bestelling van de drankjes op, waarop ik een cola bestelde, en na het serveren daarvan werd het eten voor ons opgediend. Afgaande op wat wij vanochtend bij de bestellingopties hadden opgegeven, kreeg ik bord Spaghetti Carbonara opgediend, mijn lievelingspasta. Na het eten rekenden wij af, waarna sommigen van ons weer naar het strand gingen en sommigen van ons terugliepen naar het hotelgebouw.

Ikzelf liep met Cassie naar het zwembad van het hotel(gebouw). Daar gingen we ieder liggen op een strandbed in de zon. We smeerden ons weer in met zonnebrand en gingen een kwartier liggen, waarbij de zon fel

scheen en af en toe een wolk ervoor schoof. Daarna gingen we het zwembad in, waarbij ikzelf zo'n vier ronden zwom, en ook onder dat brede watervalletje door. Daarna zwom ik onder een tunneltje door en volgde rechts een trapje, waar ik uit het bad stapte. Ik liep terug naar mijn strandbed en ging daar zo'n twintig minuten zonnen, waarbij mijn zwembroek nog wat mee droogde.

Op eigen houtje verliet ik rond 16.00 uur het zwembad. Ik ging in de snackbarkantine zitten en bestelde daar een kop koffie, waar ik ook een glas water bij kreeg. Na het betalen liep ik naar m'n hotelkamer en nam ik daar een douche. Vervolgens schreef ik tot 18.10 uur aan mijn reisverslag, waarna ik de kamer weer verliet om naar de verandakoepel te gaan. Daar vond ook de toespraak van de begeleid(st)ers plaats, en zij vertelden dat het morgen een lange dag zou worden. Om 08.15 uur zouden we dan in de receptiezaal moeten zijn, om vanuit daar naar het busstation toe te lopen, waar de bus ons zou komen ophalen en ons zou brengen naar de haven van Rhódos.

Na de toespraak verlieten wij de verandakoepel. We liepen naar het Thalassa restaurant en gingen daar weer aan vier tafels zitten. We bestelden een drankje, ikzelf ditmaal een koffie, en scheidten daarna op bij het buffet. Als voorgerecht nam ik een kop groentesoep, en als hoofdgerecht een stuk omelet, met champignons, gebakken eend in sinaasappelsaus en gebakken aardappels, met daarbij mosterd. Als dessert at ik chocolademousse en aardbeiencake, met een paar plakken ananas en sinaasappel. Ook sprak ik nog wat met enkele reisgenoten.

Omstreeks 20.30 uur verliet ik de eetzaal. Ik liep terug naar m'n hotelkamer en schreef daar nog het een ander op. Rond 21.00 uur ging ik naar de cafézaal, waar buiten tegenover de deuropening het podium stond, waar afgelopen zaterdagavond de Supremes-tributeband nog had opgetreden. Ditmaal traden er drie mannen op, in een kostuum en met een ketting om hun nek, als de Jaren 50 en 60 rhythm 'n bluesband The Drifters. Cassie, Djamie, Alexander en Wouter keken ook mee, en het tributetrio zong vele nummers van The Drifters, zoals 'On

Broadway' (1962), 'Under the Boardwalk' (1964), 'Saturday Night at the Movies' (1964), 'Kissing in the Backrow of the Movies' (1973) en natuurlijk 'Save the Last Dance for Me' (1961). Ook zongen ze nummers van andere bekende artiesten, zoals 'My Girl' (1965) en 'Papa Was a Rolling Stone' (1972) van The Temptations, 'You're the First, The Last, My Everything' van Barry White (1974), 'September' van Earth, Wind & Fire (1978) en 'All Night Long (All Night)' van Lionel Richie (1983). Tijdens deze tribute-act dronk ik een kop koffie, en na afloop liepen we naar de bar om onze drankjes af te rekenen. Het was nu 22.30 uur, en de meesten van ons gingen al naar hun slaapkamer. Ikzelf ging eerst nog in de receptiezaal zitten en schreef daar zo'n twintig minuten in mijn schrift. Tijdens het schrijven liet Dj Jamie mij een foto zien, waarop zij poseerde met de drie Drifters-tribute-zangers. Iets voor 23.00 uur stond ik op en liep ik naar m'n kamer, om daar mijn tanden te poetsen en vervolgens naar bed te gaan.

Vr 13 Sep. DE BOOTTOCHT

06.15 uur s'ochtends. Ik hoorde de wekker gaan, en stond vrij snel op om in de badkamer een douche te nemen. Ik kleepte mij aan en liep de hotelkamer uit, naar de eetzaal van het Thalassa restaurant. Daar koos ik een zitplaats uit en schepte ik op bij het buffet, waarbij ik ditmaal twee sneeën tosti nam, een met ei en een met salami, en een schaalje melk met cornflakes. Hierbij dronk ik twee koppen koffie, en qua fruit volgde nog een Granny Smith appel. Rond 08.00 uur snelde ik me weer naar m'n hotelkamer en poetste ik daar mijn tanden, waarna ik mijn lange broek verkleepte voor mijn zwembroek.

Ik pakte mijn tas in, en liep daarmee naar de receptiezaal. Daar wachtten wij op de anderen en kregen we van de begeleiding ieder een lunchpakketje mee. Even na 08.20 uur liepen we naar de voorliggende parkeerplaats, waar een bus op ons wachtte. We stapten allen in de bus, en de chauffeur bracht ons naar de oude stad van Rhódos toe.

Eenmaal bij de stadshaven stopte de bus bij vlakbij de kade. We stapten de bus uit en

lopen over de kade naar een grote dubbeldeckboot, die Zéus heette. We stapten daar rond 09.00 uur in, maar moesten nog drie kwartier wachten, omdat de boot pas om 09.45 uur vertrok. Zo gingen we de Middellandse Zee op, waarbij de stadswal en de Evangelische kerk langs de haven (Ekklesia Evaggelismos) langzaam uit ons zicht verdween. We draaiden om het noordelijkste puntje van het eiland Rhódos en kwamen zo op de Egeïsche Zee, met links van ons het eiland. Steeds verder voeren we van dat eiland af, en kwamen we dicht bij het rechtsgelegen vasteland van Turkije, dat we al vanuit de stad Rhódos konden zien.

Met een kop koffie erbij genoot ik van dit prachtige uitzicht. Even voor 12.00 uur werd er een bergachtig eiland recht voor ons zichtbaar, en langzaam voer de boot daar een baai in. Het eiland heette Symi, de baai Navou, en de boot meer aan op 200 meter van het strand. Ik at mijn broodje salami op, dat in mijn lunchpakketje zat en zag vele passagiers in zwemkleding naar de rand van het bootje gaan. Via een uitgestoken duikplank sprongen ze in het water, terwijl anderen zich in het water lieten zakken. Na enige tijd twifelen trok ik mijn schoenen, sokken en shirt uit en liep ik naar de trapladder van de boot, waar ik mij ook in het zeewater liet inzakken. Zo'n 75 meter zwom ik van de boot af en weer terug, waarbij ik heen o.a. Manal en Sterre (beg.) tegemoet zwom, en tijdens het terug zwemmen Ellen N., Elroy en Lieven tegen kwam. Via de trapladder stapte ik uit het water en eenmaal op de boot maakte ik gebruik van douche, waarbij ik wat stralen over me heen spoelde.

Ik ging weer naar mijn zitplaats en ging daar zitten (naast Cassie). Een kwartier later trok ik mijn shirt weer aan. Zodra iedereen weer aan boord was, voer de boot verder, waarbij we meerdere baaien voorbijgingen, met Turkije rechts van ons. Op een gegeven moment kwamen we bij een havenbaai, waarbij een schilderachtig stadje stond. Deze had een witte kerk en heel wat gekleurde huizen, en de meeste daarvan stonden tegen de steile rotswanden aan, in diverse hoogtes. De bemanningscrew haalde een touw met een

haak tevoorschijn, enterde daarmee de boot aan de haven vast, en haalde de loopbrug omlaag. Zo konden wij uitstappen, en eenmaal aan land verzamelden we ons bij een lantaarnpaal tussen de kade en een weg.

We splitsten op in kleinere groepjes, waarbij ik meeding met Cato, Ellen G., Manal, Selma, Marc, Wouter en begeleidster Sterre. Na enkele winkeltjes voorbij te zijn gegaan, liepen Cato en Manal een tasje winkel in, waarbij een van hen daar iets kocht. Een kledingwinkel volgde, en een souvenirshop, en wat verderop kwamen we bij een driesprong, waar omheen verschillende eetcafés stonden. We stapten allen een pizzeria binnen en bestelden daar vrijwel allen een maaltijd, waarbij ik een omelet met frites, komkommer en tomaat nam, met daarbij een kop koffie. Na het afrekenen gingen we weer naar buiten en liepen we een andere straat in, dat rechts van de haven lag. We kwamen bij een terras, waar een ander groepje reisgenoten zaten, en natuurlijk zeiden we ze ook gedag. Vervolgens gingen we rechtsaf een binnenstraatje in, waar we een souvenirwinkel instapten. Ik kocht daar een beker, met een afbeelding van het stadje Symi, en een souvenirpen.

Na het kopen gingen we als groep verder. We gingen een paar binnenstraten door, en kwamen zo bij een terras, waarchter een paar geelblauwe trappen tussen de huizen zat. Cato, Ellen G., Marc, Wouter, Sterre (beg.) en ik poseerde op twee tredes, en Manal maakte daar een foto van. We stapten de trap weer af, en liepen via twee nog niet bewandelde straten naar de straat langs de boulevard. Rechts om de hoek was een ijskraam, en sommigen van ons kochten daar een ijsje. Vervolgens liepen we terug naar de haven en verzamelden wij alle reisgenoten ons bij de herkenbare lantaarnpaal.

Wij stapten de boot Zéus in, en gingen daar zitten. Rond 16.15 uur vertrok de boot, en langzaam voeren we de haven uit, waarop de huizen en de rotsen van Symi langzaam kleiner werden. Zo kwamen we weer op de Egeïsche Zee, met nu links van ons het Turkse vasteland en rechts het eiland Symi, waar we nog een stuk omheen gingen. Terwijl ik halverwege de rit een kop koffie kocht en deze zittend

opdrank, werd het eiland Rhódos langzamerhand weer voor ons zichtbaar. Rond 18.15 uur konden we ook de stad Rhódos zien. De boot voer ons om de eilandkaap en bereikte niet veel later de haven met de Evangelische kerk. Eenmaal bij de kade meerde de bemanningscrew de boot aan, en zo konden wij uitstappen. Eenmaal op de havenkade verdeelden we ons in twee kampen. In twee dichtbij staande bussen stapten wij in, en de chauffeurs daarvan reden ons terug naar ons hotel in Kalithéa. We stapten daar uit op de parkeerplaats en liepen naar onze hotelkamers, waar vrijwel ieder van ons een korte douche nam.

Vervolgens gingen wij naar het Thalassa restaurant. We gingen daar zitten aan vier tafels en bestelden daar een drankje, waarbij ik een ditmaal een glas cola vroeg. Als voorgerecht schepte ik een kop uiensoep op, met daarin wat groenten, en als hoofdgerecht pilavrijst, met twee Turkse gehaktballen, wat gebakken spek en groentegarnering (kool, tomaat, komkommer en uien). Als dessert nam ik een schaal met drie bollen ijs, aardbeien, banaan en mango. Het was al over 20.30 uur toen was alles hadden opgegeten.

Om 21.00 uur zou er een tribute-optreden van The Beatles komen, op het kleine podium tegenover de deuringang van de cafézaal. Aangezien ik nog wat te doen had zou het voor mij uitlopen om daar te komen, en ik liep naar m'n hotelkamer, waar ik pas rond 20.45 uur verder ging aan mijn reisverslag. Na zo'n 35 minuten schrijven stond ik weer van mijn bed op en liep ik de hotelkamer uit, om via de receptiezaal naar het café met het podium toe te gaan. Vier jonge muzikanten imiteerden qua uiterlijk The Beatles en waren daar al een tijdje aan het spelen.

Ik ging aan een tafel zitten, waar Alexander en begeleider Bas aanzaten, en hoorde de band vele Beatles-hits spelen, zoals 'Help!' (1965), 'Yesterday' (1965), 'Come Together' (1969; KANE gebruikte in 2013 deze titel voor een eigen liedje) en 'Get Back' (1969), en albumtracks zoals 'With a Little Help from My Friends' (1967) en 'Helter Skelter' (1968). Tijdens dit optreden dronk ik een kop koffie, en ook speelde de tribute-band nummers van

rock 'n rollzanger Chuck Berry (1926-2017) zoals 'Roll Over Beethoven' (1956) en 'Johnny B. Goode' (1957). Uiteindelijk sloot de band af met de bestverkochte Beatlessingle 'Hey Jude' (1968), waar iedereen luid op meezong. Het optreden duurde tot 22.45 uur, waarna ik nog even in de receptiezaal ging zitten om nog wat te schrijven. Na een halfuur schrijfwerk hield ik op en ging ik terug naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en ging vervolgens in bed liggen.

Za 14 Sep. EZELS EN PAARDEN

Om 07.15 uur ging de wekker. Toch sliep ik er zo'n twintig minuten doorheen. Ik schrok wakker, stond op, en nam snel een douche om mij vervolgens aan te kleden. Ik ging de gang op, en liep via de receptiezaal naar het Thalassa restaurant. Eenmaal na daar een plaats aan tafel te hebben uitgekozen, liep ik naar het buffet. Daar werd ik aangesproken door een Nederland van in de zestig jaar. Hij vroeg aan mij wat ik van de reis vond, en ik antwoordde dat het erg gezellig was. Toen ik hem vertelde dat ik gisteren met de hele Flow Reizengroep naar het eilandje Symi was gegaan, vertelde de man dat hij zelf ook op Symi was geweest, en dat hij het een prachtig stadje vond, met mooie huizen, een mooie haven en een prachtig uitzicht.

Nadat we elkaar een fijne vakantie wensten, begon ik op te scheppen. Ditmaal nam ik een croissant, een crêpe (pannenkoek) met chocoladesaus en een tosti met kaas. Daarbij dronk ik twee koppen koffie en een glas jus d'orange, om daarna te eindigen met aardbeienyoghurt met muesli, en wat meloen en sinaasappel. Na dit ontbijt liep ik weer naar m'n hotelkamer en poetste ik daar mijn tanden.

Vervolgens liep ik met tas naar de receptiezaal, waar we voor 09.15 uur sowieso moesten verzamelen. Op de voorliggende parkeerplaats stond een bus klaar, en Cato, Djamie, Ellen G., Manal, Marieke, Dennis, Mark, Roy, Wouter en ik liepen met begeleid(st)ers Sterre en Lieven ernaar toe. We stapten in, en zo begon de dagreis, waarna de chauffeur ons vrij direct het

binnenland inreed en we via een korte, steile pas in de heuvelachtige zone kwamen. Na zo'n twintig minuten rijden gingen we (rechtsaf) een zandweg op, en even verderop stopte de chauffeur. Voor ons stond nu een Jeep, en uit dat autobusje stapte Caroline, die we kenden van de Jeep Safari vijf dagen terug.

Wij stapten uit en liepen met Caroline verder over het zandweggetje. We gingen rechtsaf en kwamen bij een soort van ezelboerderij, waar links een rechthoekige weide stond, omringd door schrikdraad. Op de weide liepen acht ezels, en rechts stond een schuur, met daarvoor drie banken van stobalen. Een aardige, mooie vrouw en een vriendelijke meneer verwelkomden ons, en we liepen op het terrein naar de stobalen. We gingen daar zitten, en luisterden aandachtig naar de vrouw en man.

De vrouw en man vormen een echtpaar en komen uit Duitsland. Ze hetten Jannie en Bernhard, en vertelden ons dat de alle acht de ezels oud zijn en van een slachting zijn gered. De ezels hadden tot hun 26e levensjaar altijd hard gewerkt en waren nu allen 30-plussers. De oudste was een bruine ezel, heette Hardy, en had een leeftijd van 40 á 41 jaar. Wij als groep splitsten in tweeën, waarbij de ene groepsdeel voedsel ging zoeken voor de ezels en het andere deel zorgde voor o.a. het kammen van de ezels. Hierbij mochten we ook de ezelweide opkomen. Ikzelf maakte met een miniharkje drie borstels schoon, een cyaanblauwe, een magentarode en een donkerblauwe. Toen ik bijna klaar was met de derde borstel, riep Bernhard mij om de weide op te komen.

Op de weide mocht ik de ezel aaien. Ook gaf ik deze een paar borstelvegen. Vervolgens vertelde Bernhard dat de ezels afkomstig zijn uit een rotswoestijn, en dat ze het eten en drinken dat ze binnenkrijgen opslaan in hun nekstreek. Hierdoor schijnen ze een week lang te kunnen overleven zonder eten en drinken. Nadat hij het een en ander meer had verteld stapte ik weer uit de weide en ging ik door met het schoonharken van de borstels. Ik maakte nog een gele en een witte schoon, waarna de voedselzoekers terug kwamen. Wij de groepsdelen wisselden van activiteit, en

Janine zocht twee deelnemers om de ezels met touw voort te begeleiden. Dennis en ik beantwoordden deze vraag.

Met de ezels gingen wij het pad op. Tijdens deze wandeling snoepten de ezels wat ze konden, zoals bladeren van bomen. We gingen linksaf een open veldje op en daar gingen we op zoek naar voedsel. We kaptten wat stro voor de ezels en gingen op zoek naar drie verstopte komkommers. Ikzelf kamde voor twee-derde het hele veld uit, inclusief de daarin staande olijfbomen, maar vond geen komkommer. Na een tijdje zoeken riep Jannie mij, waarop ik antwoordde 'I Will Be Come in Your Direction' Eenmaal bij haar en de groepsdeel liepen we terug naar de ezelsboerderij, waar we het gevonden voedsel sneden. We voedden daarmee de ezels en namen daarna afscheid van de aardige Jannie en Bernhard. Vervolgens liepen we met Caroline mee en gingen we daarbij rechtsaf.

Zo'n 200 meter verderop kwamen we bij een paardenboerderij. Daar kregen we in de eerste oogopslag op de rechterhelft zicht op een omlijnde weide, met daarin een bruine paard. Rechts van de weide stond een schuurhuisje met een kleine toilet, en daarvoor stond een tafel met stoelen en bankjes. Een vrouw van in de veertig, Natasha, en een zwartharige jonge vrouw, Despina, verwelkomden ons en liet ons plaatsnemen op de stoelen en bankjes. Sterre (beg.) en Lieven deelden broodjes, die ze vanuit ons hotel hadden meegenomen. Ik at twee broodjes, een met salami en een met kalkoenfilet en dronk daar cola en sinas bij. Met het uitzicht op de paardenweide en de daarachter liggende bergheuvelds zagen we soma tussen twee van die heuvels een vliegtuig opstijgen vanuit het onzichtbare vliegveld Díagoras.

Na de lunch gingen we naar de weide. Sommigen van ons gingen daar rijden op een paard. Marc die begon, reed twee rondjes op het paard, en werd daarbij begeleid door Despina. Dit deed mij aarzelen of ik zelf ook een ritje zou maken, omdat een ponyrit in de Wanroyse Bergen, toen ik nog zeven jaar was (1989/1990) bijna fout ging. Uiteindelijk besloot ik om het paard op te gaan en reed ik er twee rondjes op, hoewel dat in het begin

van de rit vreemd en spannend aanvoelde. Toch wendde het snel en waren de twee rondes voorbij voordat ik het wist. Het paard heette Bizkit, en Marieke, Manal en Cato maakten er ook een ritje op. Manal bestuurde het paard zelfs zonder de begeleiding van Despina, wat er zeer fotowaardig uitzag, maar een foto die ik ervan maakte en aan haar verstuurde zou ik op diens verzoek zelf niet overhouden.

Na het paardrijden gingen wij verder. We volgden Natasha en Caroline en kwamen zo verder de boerderij op, waar in een openluchtstalling een aantal paarden stonden, de ene wit, een paar anderen bruin, en een grijze paard. Natasha en Caroline vertelden dat alle paarden op deze boerderij gered waren van een vrijwel zekere dood, meestal door verwaarlozing door hun vorige eigenaars (verhongering, uitdroging). In de laatste paar maanden erna werden de dieren ook weer flink opgeknapt. Na dit boerderijbezoekje namen we afscheid van het personeel en liepen we met Caroline naar onze bus. We namen afscheid van haar en stapten in het busje, waarna de chauffeur ons het zandweggetje uitreed.

Via de heuvelachtige pas en het dorpje Koskinou kwamen wij bij Kalithea. De chauffeur zette ons af op de parkeerplaats van ons hotel, en dankend stapten we uit om daarna ons hotelgebouw in te gaan. Ik ging naar m'n hotelkamer en werkte daar eerst bij aan mijn reisverslag, waarna ik mijn spijkerbroek omkleedde voor de zwembroek. Ik liep naar het zwembad en zwom daarin drie rondes. Daarna ging ik liggen op het strandbed liggen, en na een tijdje droogzonnen stond ik op. Ik liep naar de snackbar en bestelde daar een kop koffie, waarbij ik van het personeel nog een kleine dessertschaal cadeau kreeg. Na het afrekenen ging ik naar m'n hotelkamer en nam ik daar een korte douche om vervolgens mijn spijkerbroek weer aan te trekken. Omdat het al 17.45 uur was kon ik amper nog een halfuur doorschrijven, want om 18.15 uur zou in de koepelveranda van de binnentuin de begeleidingstoespraak plaatsvinden.

Tijdens de spraak werd verteld over het komende etmaal. We zouden morgen vrij

vroeg opstaan om ca. 09.15 uur te vertrekken naar een aquapark in Faliraki. Ook zou er aankomende avond een dansshow worden opgevoerd door vijf jongedames. Na deze toespraak liepen wij naar het Thalassa Restaurant en zochten we daarbinnen een plaatsje aan de vier toegewezen tafels uit. De serveerster kwam weer langs om de drankjes op te nemen, en ik bestelde een kop koffie.

Dit dinér had voor mij een afwijkende volgorde, omdat ik begon met het hoofdgerecht. Hierbij schepte ik spaghetti met tomatensaus op, en legde ik daarbij een kippenpoot, een aantal champignons en wat groentegarnering. Na het hoofdgerecht nam ik een kop kippensoep met extra groenten en nam ik als dessert vanillemousse met aardbeiencake en ananas. Na het betalen van mijn drankje ging ik nog even bij andere reisgenoten zitten, waarna ik even later weer naar m'n hotelkamer kamer ging en nog wat aan mijn reisverslag schreef. Even voor 21.00 uur verliet ik de kamer, en liep ik via de receptiezaal naar het buitenrestaurant van het café.

Rechts van het kleine podium zag een aantal reisgenoten op stoelen om een paar tafels zitten, Cassie, Cato, Ellen G., Manal, Dennis, Jo, Marc, Roy, Wouter en begeleid(st)ers Anouk en Bas. Ik ging bij hun zitten, en even later begon de show. Vijf aantrekkelijke jongedames kwamen de middenvlakte op en begonnen te dansen als The Beau Belles in verschillende muziekstijlen. De ene keer in een pikant pakje met veren op Jazz-achtige meidenmuziek, de andere keer in een pakje met een rokje op de Franse Cancan. De show werd in drie stukken verdeeld, en natuurlijk dronk ik er koffie bij. In het tweede deel dansten de dames in een mouwloos shirtje en een kort broekje, en met een schermachtige zonnebril op dance en rap. In het derde deel dansten zij in cowgirlkleding met korte broek op countrynummers als 'Take Me Home, Country Roads' (1971; John Denver), in de uitvoering van Hermes House Band International (2001), 'Achy Breaky Heart' van Billy Ray Cyrus (1991) en 'Cotton Eye Joe' van Rednex (1994). Op de laatstgenoemde nummers werden ik, een paar reisgenoten en

nog wat anderen door de dames de dansvloer opgetrokken om met hun mee te dansen. Daarna sloten de dames af met een Ierse tapdance op 'Lord of the Dance' van Michael Flatley (1996).

De dansshow van The Beau Belles was fantastisch. Natuurlijk applaudisseerden we bij elk liedje. Na afloop van deze show ging ik naar de bar om een Ouzo te bestellen, maar Mark bleef lang bij de zijkant van de dansvloer staan. Schijnbaar om met de dames op de foto te mogen gaan, maar opeens riep hij ons de gehele groep naar hem toe. Met hem en de vijf schoonheden poseerden wij allen op de foto, waarbij medekijkers deze maakte. Daarna zei ikzelf tegen de dames dat het mooie show was, waarop een van hun glimlachten, maar omdat iedere werker ook zijn leven heeft ging ik weer terug naar mijn zitplaats. Ik dronk in zowat een halfuur mijn ouzo op, en betaalde daarna bij de kassa van de cafézaal. Vervolgens ging ik naar mijn hotelkamer en poetste ik mijn tanden, om daarna in bed te gaan liggen.

Zo 15 Sep. AQUAPARK FALIRAKI

Rond 07.10 uur werd ik wakker van de wekker. Ik stond rond 07.30 uur op, en nam in de badkamer een douche, waarna ik me aankleedde. Vervolgens liep ik via de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant en ging ik daar zitten aan een van de tafels. Ik schepte op, en nam daarbij een crêpe met chocolade, twee sneeën toast, een met kaas en een met Gelderse worst, en een schaalje aardbeienyoghurt. Hierbij dronk ik twee koppen koffie en een glas ananassap, en als laatst nam ik nog wat fruit.

Zowat om 08.55 uur liep ik terug naar m'n hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en kleepte mijn spijkerbroek om voor de zwembroek. Ik pakte mijn handbagetas en liep daarmee naar de receptiezaal, waar we ons verzamelden. Zowat om 09.15 uur liepen we richting de parkeerplaats en staken we de weg over naar de bushalte. Een bus verscheen even later en bracht ons (tegen betaling) naar een van de haltes in Faliraki. We stapten daar allemaal uit en liepen naar een hellende

straat, aan de rechterkant. Zo'n vijfhonderd meter volgden we deze weg tegen een gemiddeld stijgingspercentage van 6 á 7 procent, en deze kwam uit bij een rotonde met in het midden een oldtimer uit de Jaren 30 van de 20e eeuw.

Links van de rotonde zat de ingang van het aquapark. Deze heette Waterpark Faliraki. Wij gingen het park in en kregen bij de ingangsbalie een herkenningsbandje om onze pols. Via de kluzengang en de douches gingen we naar de binnenplaats van het park, waar in heel wat rijen vele strandbedden lagen. Wij ieder namen plaats op zo'n strandbedje, en velen van ons daarna de glijbanen en de zwembaden al op. Voor mij was daar nu even geen tijd voor, want bijna een uur schreef de achterstand aan mijn reisverslag kleiner. Pas daarna liep ik naar een restaurantje om wat koffie te kopen. Nadat ik er drinkend mee was teruggelopen, ging ikzelf ook wat glijbanen verkennen. Eerst kwam ik bij een soort golfslagbad, waar ik liggend op een band het water in moest. Ik ging dan een watergang in, en deze leidde naar het brede slagbad, die me vervolgens zou aanspoelen naar het ondiepe. Na deze golfslagattractie ging ik twee glijbanen af, waarbij deze op banden moest worden afgelegd. De eerste glijbaan was wit-geel-gestreept en bestond uit vier korte steile glijbaanetappes. Na elk zo'n etappe volgde een waterschommelpijp, en bij na de laatste deel plonste ik in het zwembad. De tweede glijbaan was lang en ging grotendeels in een pijp naar beneden, waar ik met de band door draaieffecten soms achterstevoren ging.

Na deze glijbanen liep ik terug naar de strandbeddenmassa. Ik ging daar op mijn strandbedje zitten en wachtte totdat onze groep compleet werd. Rond 13.00 uur stond ik op en liep ik met de anderen naar een hoofdpad, die er bleek te zijn. We liepen het pad af naar beneden, want het waterpark stond pal tegen een helling. Vrijwel beneden kwamen we bij een paar kinderzwembaden, en daar zat een fastfoodrestaurant. We gingen daar zitten aan een paar lange tafels en mochten daar voor de bestelling een gerecht en een drankje uitkiezen. Ik koos een kop koffie, en nam als eten fish and chips. Bij het

eten werden zakjes ketchup en mayonaise uitgedeeld als saus, en sommigen hadden zelfs tzatziki (knoflookyoghurt met versnipperde komkommer).

Nadat wij hadden gegeten, liepen we dezelfde weg weer naar boven. Hierbij kwamen ook langs de geel-witte etappeglijbaan, waar ik eerder was afgegaan. Bas liet ons (Jos, Michel, Sallad, Wouter en mij) met een band poseren naast de uitgang van de glijbaan en maakte er een foto van. Vervolgens liepen we verder naar boven, waar we bij de strandbedden weer op onze eigen bedden gingen zitten. Ik ging weer door met het schrijven aan mijn reisverslag en deed dit zo'n vijftig minuten. Daarna probeerde ik nog twee waterglijbanen uit. In de eerste hiervan ging ik op een band van een lange hoge glijbaan af, die zo'n 15 procent omlaag ging en opveerde tegen een steile wand, waarna ik als een boomerang op een afstromingsbaan werd gedropt. De tweede was een bandenglijbaan, die eerst drie keer in het rond ging en vervolgens terug krulde richting het water.

Na deze glijbanen kocht ik ergens nog een kop koffie. Daarna liep ik terug naar de strandbedden, waar ik mijn shirt weer aantrok. De klok naderde het tijdstip 16.30 uur, en een voor een kwamen de andere reisgenoten ook terug. Zodra iedereen er was liepen we naar de uitgang van het waterpark, waar onze bandjes eraf werden geknipt. We verlieten het park en liepen de hellende straat af naar beneden, naar de grote weg. We staken daar over naar de bushalte, en rond 17.00 uur diende zich daar een bus aan. Zo konden wij instappen en reed de chauffeur ons terug naar ons hotel. We stapten daar uit bij de bushalte en gingen terug naar onze hotelkamers, waar ik in de mijne nog wat schreef aan m'n reisverslag. Vervolgens snelde ik zelf naar de verandakoepel, want om 18.15 uur begon daar de begeleidingstoespraak.

Tijdens de toespraak vertelden de begeleid(st)ers, dat we de volgende dag onze koffers tussen 11.00 uur en 12.00 naar de receptiezaal moesten brengen. De hotelkamers zouden dan om 12.00 uur worden gesloten. Dan zouden we om 13.30 uur gaan lunchen in de snackbar bij het

zwembad en om 17.00 uur ons verzamelen in de receptiezaal voor het vertrek. Een bus zou ons na 17.30 uur komen ophalen en terugbrengen naar het vliegveld van Diaporàs. Tijdens deze toespraak reikten Ellen G. en Cato ook een cadeau aan de begeleiding, waar we vrijwel allen iets voor hadden ingelegd.

Na deze toespraak liepen wij naar het Thalassa restaurant, voor ons laatste dinér van deze vakantie. We gingen in de zaal zitten aan vier tafels en bestelden een drankje. Ikzelf bestelde een cola en nam daarna als voorgerecht een groentesoep. Als hoofdgerecht scheidde ik op een groentesalade met fetakaas, frites met currysaus en een kippenpoot, en als dessert biscuittaart en kersencake met een plak ananas en een plak sinaasappel. Terwijl ik mijn dessert opat, vroeg begeleidster Sterre aan mij of ik mijn naam wilde schrijven op een postkaart. Deze zou ze dan aan Jouly geven, omdat zij al de bestellingen van onze drankjes opnam en deze voor ons serveerde.

Na het eten gingen wij terug naar onze hotelkamers. Inmiddels was het 20.30 uur, en omdat ik nog wat in te halen had met mijn reisverslag zou ik later dan 21.00 uur aankomen bij de safaribar. Op dat tijdstip zou daar een goochelshow beginnen. Pas rond 21.30 uur bereikte ik wandelend de bar en zag ik daar een aantal van mijn reisgenoten aan een paar tafels zitten. Ik ging op een stoel erbij zitten zag op het on-verhoogde podium een goochelaar kunsten uithalen, zoals een truc met speelkaarten, het doen zweven van een tafeltje en het eten van vuur. Terwijl ik ernaar keek, dronk ik er ook een kop koffie bij.

Rond 22.15 uur liep de show af. Het dansprogramma volgde, maar Lieven vroeg aan ons of we zitten hadden om met hem mee te gaan voetballen. Ik en een aantal anderen gingen met hem mee, en even later sloten Ellen G., Bas W., Jo, Marc, begeleiders Bas en Lieven, en ik op twee helften aan bij een voetballend gezin. Ikzelf ging weer in een doel staan, en zo kreeg ik, waarbij ik heel wat schoten op mijn doel staan. Na een halfuur voetbal hield ik het voor gezien en liep ik naar de bar om een glas cola te bestellen. Na deze te hebben opgedronken ging terug het veld

op, om met Sterre, Ellen, Mareke, Bas W., Jo, Marc, Roy en begeleiders Bas en Lieven penaltyschoten te nemen op een doel. Mark en ik kregen hierbij, maar vrijwel alle schoten gingen naast of werden door ons gestopt.

Na een reeks penalty's gingen wij van het indoor-voetbalveld af en gingen we zitten op een lange houtenbank daaraan. Mark zette op zijn mobiele telefoon Nederlandstalige feestmuziek, maar na zo'n vijf á zes nummers vond ik dat wel genoeg. Ik stond op en liep terug naar het hotelgebouw, waar ik eerst nog ging zitten op een bank in de receptiezaal. Terwijl ik daar nog een halfuur het een en ander opschreef, zag ik mijn reisgenoten een voor een binnenkomen en richting hun hotelkamers gaan. Rond 00.00 uur stopte ik met schrijven en liep ikzelf ook maar naar mijn hotelkamer. Ik poetste daar mijn tanden en ging vervolgens naar bed.

Ma 16 Sep. DE TERUGREIS

Zowat om 08.15 uur ging de wekker. Een halfuur later stond ik op en nam ik het besluit om eerst maar te gaan ontbijten. Ik kleedde mij dus aan, en liep via de gangen en de receptiezaal naar het Thalassa Restaurant. Eenmaal in de eetzaal nam ik plaats op een stoel, en nam ik bij het ontbijtbuffet een wafel met chocolade en twee tosti's, een met ei en een met kaas. Daarbij scheidde ik een schaalje muesliyoghurt banaan op en dronk ik twee koppen koffie en een glas ananassap. Na dit ontbijt snelde ik terug naar m'n hotelkamer, maar eerst kocht ik nog twee flessen ouzo in de plaatselijke supermarkt. Eenmaal in de hotelkamer nam ik een douche en poetste ik mijn tanden, waarna ik me weer aankleedde, en mijn badkamerspullen uit de badkamer haalde. Ik begon met het inpakken van mijn reiskoffer en vergat daarbij natuurlijk niet om het flesje likeur en de flessen ouzo er ook in te stoppen.

Nadat de koffer was ingepakt pakte ik ook mijn handbagetas in. Vervolgens nam ik mijn koffer mee en sjouwde ik deze uit de hotelkamer. Om wat trappen te ontwijken ging ik via een licht stijgende gang naar een kant van het zwembad, om dit vervolgens

naar de receptiezaal te sleuren. Ik zette daar evenals mijn reisgenoten mijn koffer in naast gelegen bagageruimte, en ging daarna nog terug naar de hotelkamer, die ik de gehele vakantie met Wouter had gedeeld. Ik pakte mijn tas, overhandigde mijn pasje aan begeleidster Sterre en verliet zo mijn hotelkamer. Eenmaal in de receptiezaal ging ik zitten op een van de banken en schreef ik door aan mijn reisverslag.

Omstreeks 12.00 sloeg ik mijn schriftje dicht. Ik liep naar het zwembad en ging daar zitten bij mijn reisgenoten, waarbij ik zittend plaats mocht nemen op een deel van Jakko's strandbed. Met enkele van mijn reisgenoten wisselde ik wat telefoon en social media-gegevens uit, waarna ik nog wat puzzelde in mijn Wereldatlas puzzelboek. Zowat drie kwartier lang loste ik daarin raadsels op, waarna ik het boek weer dichtsloeg en met een paar reisgenoten nog wat sprak. Wij allen liepen rond 13.30 uur naar de snackbar en kregen daar ieder een gerecht opgediend, die we een paar uur eerder hadden uitgekozen, plus een drankje. Ikzelf had gekozen voor een Pizza Margherita, maar kreeg deze maar voor driekwart op, omdat de laag deeg behoorlijk dik was. Hierbij dronk ik een kop koffie, en een glas cola omdat het nog wel even kon duren voordat we bij het vliegveld zouden komen.

Rond 14.30 uur rekenden wij af. Er was dus nog twee en een halfuur over voordat we zouden vertrekken. Sommigen gingen weer zwemmen, sommigen gingen liggen in de zon, en ik schreef nog wat aan mijn reisverslag. Ook puzzelde ik nog wat, en sprak ik met een paar reisgenoten over de mooie vakantie.

17.00 uur. Wij allen zaten nu weer in de receptiezaal. De begeleid(st)ers deelden onze paspoorten weer aan ons uit, die ze 11 dagen eerder voor ons in bewaring namen, en gaven daarna hun toespraak. Ook zij, namens Lieven, vonden het een bijzondere reis en ervoeren dit meer als vakantie dan als hun werk. Na de toespraak kregen we van hun een Flow-folder van de winterreizen van 2025 in ontvangst, met als cadeau een Flow-verjaardagskalender. We namen afscheid van het hotelpersoneel en gingen vervolgens naar buiten, waar een van

de begeleid(st)ers bij de parkeerplaats nog een groepsfoto van ons maakte.

Zowat om 17.50 uur verscheen onze bus. De chauffeur laadde onze koffers in, en wij allen stapten in, zodat deze ons terug kon rijden. Tijdens deze busrit stopten we bij drie andere hotels, waar bij elke stop ook vakantiereizigers instapten. Rond 18.45 uur kwamen we aan bij de luchthaven van Diágoras, waar we eerst onze tassen paken en daarna het luchthavengebouw inliepen. Eenmaal bij de incheckbalie legden we onze koffers op de rollerbank, en de douanecontrole volgde daarop. We liepen door naar de wachtkamer van de boarding van ons vliegtuig en namen daar beslag op een aantal zitplaatsen. In drie groepjes van zo'n zeven reizigers gingen we om de beurt eten kopen, waarbij ik koos voor een broodje ham en een grote koffie. We aten allen ons eten op, waarna rond 20.45 uur ons vliegtuig verscheen. Zo konden we allen aan boord gaan, waarbij we via de ticketcontrole en een kort busritje bij het vliegveld kwamen. Via een trap stapten wij het vliegtuig binnen, een daar gingen we zitten op de aan ons toegewezen zitplaatsen. Zowat om 21.30 uur steeg het vliegtuig op, waarop ons verblijf op Rhódos eindigde.

In zowat 3 uur en 30 minuten vloog de piloot ons richting het vliegveld van Amsterdam-Schiphol, waarbij ik wat schreef, puzzelde en een jus d'orange dronk. Doordat de tijd op Griekenland één uur later is, schoof onderweg de klok een uur terug, waarop we even na 00.00 uur op Schiphol landden i.p.v. 01.15 uur. We stapten daar uit en kwamen via een bus het luchthavengebouw in. Via een hal kwamen we bij het toilet, en nadat zowat ieder daar was geweest, liepen we door. Na een lange looptraject kwamen we bij de bagagebanden, waar we bij de juiste bagageband onze koffers paken. Vervolgens namen we afscheid van elkaar, wat voor sommigen zwaar viel. Daarna liepen we splijtend naar de aankomsthal, waar mijn jongere broer, Sander (40 jr.) op mij wachtte.

Ik ging met Sander mee, en liep met hem via een hal naar de lift die ons naar de juiste parkeergarage bracht. Eenmaal daar liepen we naar de parkeerplek, waar Sanders auto stond.

Ik gaf hem een fles ouzo als bedankje, legde de koffer in de achterbak, en stapte in. Zo reed Sander mij via Amsterdam en Utrecht naar mijn woonflat in 's-Hertogenbosch toe. Ik stapte daar uit de auto, pakte mijn koffer en liep zwaaiend naar Sander mijn woonflat binnen, om vervolgens (rond 02.30 uur) naar bed te gaan.